

ΘΕΑΤΡΟ

...κριτική

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΒΑΪΟΣ ΠΑΓΚΟΥΡΕΛΗΣ

Ενα γεγονός στην Αθήνα

ΣΥΝΗΘΩΣ τα σημαντικά θεατρικά «γεγονότα» σχετίζονται με το περιεχόμενο κάποιων παραστάσεων, τη σκηνοθετική οπτική τους ή την ερμηνεία ορισμένων ηθοποιών. Και μόνο σπάνια αντιμετωπίζεται σαν «γεγονός» η «προσφορά» μιας παράστασης στο κοινό – κι ακόμη πιο σπάνια η προσφορά ενός συνόλου εργασίας πάνω στο θέατρο, παρότι αυτά εντέλει είναι τα «γεγονότα» που δικαιώνουν την ουσιαστική έννοια της λέξης...

Ενα τέτοιο «σπάνιο» γεγονός, λοιπόν, συμβαίνει αυτές τις μέρες στην Αθήνα: Είναι η «κάθοδος» της **«Πειραματικής Σκηνης της Τέχνης»** της Θεσσαλονίκης με το σύνολο των φετινών χειμωνιάτικων παραγωγών της (έξι, συγκεκριμένα) που θα παρουσιάσει διαδοχικά στο αθηναϊκό κοινό – για κρίση, αλλά και για απόλαυση...

Η ΑΡΧΗ των παραστάσεων έγινε στο μέσο του περασμένου επταημέρου μ' ένα έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη («Στη χώρα Ιψεν») σε πρώτο σκηνικό ανέβασμα. Για να ακολουθήσει το Σάββατοκύριακο μια παρουσίαση της **«Δωδέκατης νύχτας» του Σαίξπηρ** και μετά, από μεθαύριο, μια μακριά σειρά άλλων παραστάσεων και έργων, που θα διαρκέσει μέχρι την τελευταία εβδομάδα του μήνα (στην αίθουσα του «Ανοιχτού Θεάτρου» και στο υπόγειο του «Θεάτρου Τέχνης»). Δίνοντας έτσι όχι μόνο την εικόνα μιας ολόκληρης πολυμήνης δραστηριότητας, μα κι ένα «μοντέλο» ολοκληρωμένης παρουσίας και ενασχόλησης με το θέατρο – τέτοιο

που προσιδιάζει μάλλον σε μια αξία κρατική σκηνή (κάτι, δηλαδή, που μάλλον ακόμη δεν είναι ορατό στην πρωτεύουσα), παρά σ' ένα θεατρικό οργανισμό εκτός «κέντρου», έστω επιδοτούμενο...

Κι ακριβώς εκεί βρίσκεται περισσότερο και η αξία του «γεγονότος» της εμφάνισης της «Πειραματικής Σκηνης», παρά στις ίδιες παραστάσεις της. Που, πάντως, δείχνουν οπωσδήποτε αξιοσημείωτη ποιότητα και αποτελεσματικότητα, ανεξάρτητα από όποιες επιμέρους επιφυλάξεις μπορεί να γεννήσουν.

Η «κάθοδος» της «Πειραματικής Σκηνης της Τέχνης» της Θεσσαλονίκης

ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ, στην παράσταση της «Δωδέκατης νύχτας», παρότι η σκηνοθεσία του **Νίκου Χουρμουζιάδη** (που έκανε και τη μετάφραση) μοιάζει να μην έχει σαφή προσανατολισμό, πέρα από τη διάθεση για μια «αντικειμενική» προσέγγιση της σαιξπηρικής κωμωδίας, εντούτοις είναι αισθητό το υψηλό γενικά επίπεδο του θεάματος. Ενώ υπάρχουν και ορισμένες σκηνές και μορφές που αξίζει όχι μόνο να καταγραφούν στην ελληνική ιστορία της παρουσίας της «Δωδέκατης νύχτας», αλλά και να καταλάβουν περίοπτη θέση. (Όπως η περίφημη σκηνή της ανάγνωσης του ψεύτικου γράμματος από τον Μαλβόλιο, αλλά και γενικότερα οι αστείες σκηνές του έργου, με τον σερ Τόμπι και τον σερ Αντρίου, κ.ά.)

Σκηνές που οικοδομούνται ιδίως με την ερμηνεία, όπως, άλλωστε και ολόκληρη η ποιότητα της παράστασης στηρίζεται κυρίως στην απόδοση των ηθοποιών της: Της **Εφης Σταμούλη** στο διπλό ρόλο Βιόλας – Σεζάρια, του Αγγελου Παπαδημητρίου σαν Μαλβόλιο, του **Νίκου Λύτρα** σαν σερ Τόμπι, του **Γιάννη Μόχλα** σαν σερ Αντρίου, της **Στέλλας Μιχαηλίδου** στο ρόλο της Ολίβια και των περισσότερων υπολοίπων. (Κωστής Δαμάκης, Κυριακή Ματσάκιδου, Δημήτρης Σακατζής, Δημήτρης Ναζάρης κ.ά.)

ΤΗΝ αξία της παράστασης, τέλος, συμπληρώνουν το πραγματικά ενδιαφέρον σκηνικό – και τα κοστούμια – του **Απόστολου Βέττα** (αν και επιβάλλει μια ελαφρά αίσθηση «κλειστοφοβίας» στο χώρο) και η τρυφερή – μάλλον υπερρομαντική – μουσική του **Ηρακλή Πασχαλίδη**. Σε τρόπο, ώστε το «παραμύθι» του μεγάλου δραματουργού να φτάσει σε πληρότητα «επαφής» με το κοινό.

Για να «χτιστεί» με τον τρόπο αυτό και η πληρότητα επαφής της «Πειραματικής Σκηνης» με το κοινό – και με τη θεατρική τέχνη – στο βάθος και στην ουσία της...